

Tar Károly

Pánik

(Regényrészlet)

XI.

A katonaviselt fiúk értékét meggondolatlanul kinyilvánított szándékuk is nagyban növelte, mert gyakran azzal hülyítették a lányokat, hogy komolyan udvarolnak, a lányok pedig felnéztek rájuk és igyekeztek megkedveltetni maguk, mert valami régről maradt szokás és be nem vallott testi ösztöntől hajtva, férjhez akartak menni. A múlt század közepén még számot kellett adniuk szüzességükről. Az illem azt kívánta, hogy a lány bevallja egyetlen szerelmének és lehetséges jövődöbéljének, hogy az, aki valamilyen sajnálatos véletlen folytán, nem érdekes, hogy hányszor, de megtörtént, szóval az a pasas, aki levette lábáról, semmit, de semmit nem jelentett számára, feledte, törölte életéből. A férfiaknak általában nem kellett számot adniuk arról, hogy hány nőt és kiket sikerült meghódítaniuk. Csak Andersen képzeletében voltak habléányokkal egyenlő habférfiak, akik a tündéresszejövedeleken egyformán vizes vödörben ültek és otthonosan érezték maguk mesés magánéletükben.

A nászéjszaka előtt persze, minden időkből, kíváncsiskodtak a lányok, maguk előtt is titkolva, többnyire tudni szerették volna, hogy választottuk milyen tapasztalatokkal rendelkeznek az ágyban. Amikor ez kiderült, már nem firtatták a dolgot, úgy tettek, mintha elhinnék férjük szüzességét. Ha azt kapták tőlük, amit vártak, és amire vágytak, szemet hunytak a fölött, hogy társuk kedves mosollyal, szerelmes rajongással, simogatással, tapogatással, kangörccsös nyúlással erről a kényes kérdéstről rendszerint sikerrel elterelte párja figyelmét. A dicsekvők ilyenkor is felsültek, mert hogy is néz ki az, amikor a szeretett nőnek azzal dicsekszik a férfi, hogy kikkel, mikor, hol és hányszor bújt ágyba, fürdőszobába, irodába, elhagyott épület sarkába, gépkocsiba, csónakba, kapualjba, lépcsőházba, padlásra, strandkabinba, medence sarkába, vonatfülkébe, bokorba, kukoricásba, szénaboglyába, erdő szélére és mélyére, vizek partjára, sebtében felvert sátorba és még felsorolhatatlanul sokféle helyre, ahol jó volt mindenről megfelelően csinálni a gyönyört. Merthogy magyar ember csinálni úgymond csakis ezt szokta. Titok övezi az ilyen dolgokat, s ezért az intim titkokat egymás között szívesen megosztó hű barátok és kebelbarátok között gyakori beszédtema.

Éjfél után, a Nusiék rendezte szilveszteri mulatságon, amikor már túl voltak az évforduló perceiben szokásos pezsgős-puszilós jókívánásokon, Jenő izzasztó

---

foxtrotot táncolt egy pöttöm lánnyal, akit pettyes gumilabdához hasonlított, tapintása is olyan volt, mint azoknak a tejugumból gyártott görögdinnye nagyságú labdáknak, amelyeket óvodás gyermekeknek szoktak ajándékozni.

Én Marika vagyok, mutatkozott be a lány. A testvérem Magdi...

Néha, amikor az ikertestvérek egymás mellé kerültek, ijedten tapasztalta, hogy duplán lát, azt hitte, megártott neki az édes-erős, házilag készített meggyelege, amit sűrűn kínálgatott a háziasszony szerepében forgolódo Nusi. Lehuppant egy karosszékre, lazított nyakkendőjén, hátradülve végignézett a társaságon.

Lám ki az, akivel még nem táncoltam...

Nem nagy kedvvel táncolt, inkább csak kötelezettségből, hogy elejét vegye a meghívók sértődöttségének. Emil hívta a szilveszteri bulira, azzal a kikötéssel, hogy Nusin kívül bármelyik lánynak udvarolhat. Nusi, amolyan szürke kis veréb, nem volt ínyére, de különösebben egyik lány sem keltette fel érdeklődését a társaságból.

Miután visszatért a tengerparti városból, s munkát keresett, belebotlott Emilbe, volt osztálytársába, aki szülői segítséggel, a köszörűgépgyár tervezési osztályán kapott műszaki rajzoló munkát.

Szólhatok az öregemnek, jóban van a dirinkkel, ajánlotta Emil. Rendes volt, valóban elintézte, hogy felvegyék őt is a köszörűgépgyárba. A gépműhelybe került rajzoló. Hiányzó és cserealkatrészekről készített műhelyrajzokat, amelyek alapján a megmunkálók új alkatrészeket készítettek a gépkarbantartóknak, akik a gyár zavartalan működését vigyázták. Élvezettel dolgozott. Minden alkatrész tervezésekor örömet érzett. Ugyanolyan, mint amikor a nevelőapjának segítve mézeskalács bábokat, a fémipari kis vállalatban a kerékpárküllők gyártásához azokat az acélkék fúrókat készítette. És ez az érzés töltötte, amikor az előhívóban kirajzolódtak meglátott és megörökített fototémái. Kötelező katonai szolgálatát fölösleges időpocséklásnak tudta, mert ott a gyakran fölösleges parancsok végrehajtásában nem érezte az alkotás varázsos örömét. Megrögzött civilként morzsolgatta az ott elvesztegetett éveket. Visszatérve szülővárosába, nem talált munkát. Ijesztő érzéssel tapasztalta, hogy a város kitagadja. Kilépni valamely közösségből, pillanat műve. Visszalépni nehéz, mert mindenféle ellenállásba ütközik az ember. De nem tágított. Végigjárta a különféle fémipari vállalatokat. Közben fotózott, és mindenféle képeket küldött a helyi lap szerkesztőségébe. Gyári felvételeire felfigyelt a főszerkesztő. Néhány heti káderezés után meglepetéssel vette tudomásul, hogy alkalmazták.

Hálából elsőként Nusit kérte táncra, aztán szép sorban mindenkit. Megkönnyebbülten ücsörgött, kényelmet keresve, a karosszékben félig a hátára csúszva, bámulta a szegényes tömbházlakásban bolondozva táncoló párokat.

Kitűnő fototéma, biztatta magát, mint máskor, amikor takarékosan beosztott filmkockáiból egyet-egyet feláldozott. Kilépett a szűk előszobába, a halomba rakott télikabátok közül előkereste saját, kopott lódenjét, s benne a bőrtokban félt-

ve őrzött családi, még a két világháború között gyártott Agfa márkájú fényképezőgépet. Visszatérve a szobába, egy kicsi székre állította a harmonikás gépet, hogy alulnézetben rögzíthesse a táncforgatagot. A legnagyobb rekesznyílásra állította a gépet. Egyszerű 17/20 DIN-es film volt gépben, az expozíciós időt nem latolgatta, csak úgy szabadon, érzékből, a rugós kioldóval hagyta nyitva a gép redőnyzárát, arra gondolt, hogy a mozgásban lévő alakok egybemosódó képével együtt valamiképpen rögzül a tánc varázslatos zenéje is. Két felvétel után összepakolta a gépet, és a karosszékben elnyúlva, nyugtatta magát, hogy éppen elegendő fény volt a szobában ahhoz, hogy a suhanó árnyak nyomot hagyjanak a filmen. A legszívesebben hazarohant volna, hogy előhívja a felvételt.

Hihíhi, kacagott a pöttyös gumilabda, miközben játékosan az ölébe huppant. Reflexei jól működtek, s mint a kapuvédők távoli bombalövésakor, két kézzel fogta, átölelte, nehogy kipattanjon, erősen magához szorította Marikát.

Magdi vagyok, csicseregte a lány, és mert nagyon igyekezett, sikerült befészkelnie magát az ilyen alkalomhoz illően, megmagyarázhatatlan hirtelenséggel, tüzes szálkát termő férfiölbe. Magdi kinézte magának Jenőt, és testvérével vetélkedve igyekezett magának megszerezni. Tetszett a Jenő kék szeme, magas homlokára hulló, hátrafésült gesztenyeszínű haja, lányos arca, s az ajka, ahogyan ennivalóan gusztusos alsóajkát időnként szégyenlősen beharapta, és megmutatta egészségesen fehér szemfogait. Felnézett rá, hiszen Jenő az átlagnál valamivel magasabb volt, karcsú, de nem izompacsirta, akinek ölelésétől borzongva is félnie kell a lányoknak.

A társaság nem törődött az ölelkező párral, de őket otthonról hozott szégyenérzetük kiharancsolta a karosszékéből a házmesteri lakás belső udvarára, ahol egymást tépve, növekvő kedvvel csókolózhattak.

Pardon, hallották fél füllel a konyhaajtón cigarettázni vagy levegőzni kilépők bocsánatkérését, de nem zavartatták maguk.

Elnézést, szólt az irodai dolgozók választékosságát utánozva Emil, és valóban elnézte egy darabig, hogyan taperolja osztálytársa a mellére ragadt lányt, aki bélyegalbumának pillangós sorozatában a piros pettyesekre hasonlított, olyan színes bélyegekre, amiket ha végignyálnak, tartósan ragadnak bármilyen borítékra, képslapra, tábori levelezőlapra, vagy akárhova, ahova akaratosan rásimítják.

Reggel felé a vendégek, a szokásokhoz igazodva, hogy a maradék pálinkák és likőrök is elfogyjanak, korhelylevest hörpöltek az ölükbe szorított tányérból. A tejfölös káposztalében erős paprikás kolbászdarabok úszkáltak.

A jólesően forró és savanyú leves kijózanította Jenőt is, de nem annyira, hogy bejelentés nélkül egymagában lelépjen az együtt töltött éjszaka után alig ismert társaságból.

Amikor az ikrek szedelőzködtek, Magdi belékarolt, macskasimulással kínálta parázsló testét.

Ugye hazakísérsz, kérte alázatosan. Nem kérdezte, feleletet sem várt. Hagyta, hogy Jenő kényszeredetten felsegítse prémes nagykabátját, megvárta, amíg ló-

denkabátjába bújt, és csatlakozott a többiekhez, akik csoportba verődve indultak a város központján át a dombra kapaszkodó külvárosba.

Napokkal később hiába próbált visszaemlékezni erre a hajnali sétára. Magdi-val összeborulva vonszolták maguk a néptelen utcákon. Nem emlékezett arra hogy mikor váltak el a csoporttól. Előttük, vagy mögöttük Marika bolyongott egy alacsony pattanásos fiút támogatva, aki a Nusi öccse lehetett. Ezzel is úgy volt, mint mindennel, ami nem érdekelte, az nem maradt meg benne, csak nézte, de nem látta, az egész olyan álomszerű volt, nyomtalanul elillant, amikor felébredt.

Csak a zöld vaskerítés kiszögelésére emlékezett a Magdiék háza előtt, aminek hirtelen mozdulattal nekitámasztotta a lányt, két keze magától működött, gyönyörűséget érzett, amikor két marka megtelt a lány feszesen gömbölyű csupasz fenekével. Hirtelen magasba emelte, magára húzta és fűjtatva a kerítésnek nyomta az engedelmesen széttárt lábú, ösztönösen közreműködő lánytestet. Nem ütközött ellenállásba akkor sem, amikor a szoknyájában kutakodott, s letépte róla a bugyit. Fékezhetetlen indulatában hirtelen szűknek érezte nadrágját, sliccének gombjai bánták ezt, pattanva engedtek utat zsibbadt forróságának, amellyel a lányba robbant. Magdi egyik kezével a fiú tarkójába csimpaszkodott, másikkal a száját kereste, hogy rátapasztva tompítsa a gyönyörűségtől ellenőrizetlenül állatias hörgését. A lábuk alatt taposott hó ütemes ropogása kísérte bódult együttlétüket.

Mire Marikáék megérkeztek a hajnali derengésben egyre zöldebb vaskerítés elé, kölcsönösen meleg hálaérzéssel búcsúztak egymástól.

Látlak-e még, kérdezte Marika.

Hát persze, szalad ki a száján, de nem folytatta.

A hátnak hasa is van, nyelvelt erőltetett vidámsággal a betanított üveggyári munkáslányok szintjén Marika. Elérte, amit akart, fölöslegesen nem kívánt vágyakozni, mesébe illő álmokat dédelgetni. A szarvassuták ösztönével választotta ki magának a kívánatos hímet, akinek ragaszkodását, ha kívánta is, tudta, nem kérheti.

A kapuban ácsorgást az ikrek apja szakította félbe a korán kelők morcoságával.

Már megint!, szólt érdes hangon, és zsörtölődve lapátolta az időjárás-jelentést meghazudtoló, lábszárig érő havat a járdáról.

Megvárta, amíg a Nusi öccse eliramlik, aztán kényelmesen sétálva, magába fejtkezve taposta, gyúrta a havat a városközpontba vezető utcákon.

Évekkel azelőtt, munkát szülővárosában hiába keresve — amíg Emillel nem találkozott, erre semmi esélye sem volt —, ajándékba kapott szabadidejében, Proust regényét olvasgatta. Inkább csak itt-ott beleolvasott, s a szövevényes történetek sűrűjéből a magvas mondanivalójú bekezdéseknél időzött olykor, ízlelgette az eltűnt idők nyomában kelt hasonlatokat, vitatkozott az író lélekelemző állításaival.

A szerelem olyan, mint a légáramlat?, gondolta a falak mellett haladva, a hótörlesztokat kerülgetve.

Egyféle huzat... Ha benne állunk is, alig érezzük káros hatását, lubickolunk benne. És még az sem szükséges, hogy másoknál rokonszenvesebbnek találjunk valakit, csak annyi kell, hogy kedvünk kizárólagossá váljék? Valóban lehetséges az, hogy amikor valaki iránt, esztelen és fájdalmas szükségérzetünkkel küszködünk, szerelmesek vagyunk? Ez volna a szerelem? Tisztán egyéni érzés, magasabb rendű valóság?

Próbálta, figyelte, hogy mikor éled benne is, mint a regénybeli Swannban valamely kis dallam, amely felébreszti az addig még ismeretlen varázslat szomját, a sohasem érzett illatok fölötti örömet, és értelmét kikapcsolva egyetlen érzékével, kora szokásait és erkölceit is feledve, felszabadultan megrészegeghet, feledhet mindent, ami arra inti, hogy résen legyen, hiszen a szerelem mulandó, az érzések elállatiasodnak, a boldogság egyre halkuló, távoli rádióadó, amely bizonyos idő után csak zörejeket közvetít, fülsiketítő hangzavart, amitől nehéz szabadulni.

Olyan nőre vágyott, mint Odette, aki tudta, hogy nem elég a csókeső, hagynia kell a férfiban élni azokat az eszményi dallamokat, amelyek távoli galaxisok magasságába emelik társkereső érzéseit, ifjúkora ábrándjaihoz közelítenek, azt a varázslatot idézik, amely küzdelemre készíti az igazi társat, hogy izmosodó férfiaságától úgy hasonljon és állandósuljon mindkettőjük mosolya, ahogyan azt nagyon régi, megbarnult esküvői fényképeken látni, az egymást igazán elfogadó, tartósan tisztelő és megértő szerelmes párok arckifejezéséből.

A prousti hőshöz hasonlónak képzelte magát, olyannak, aki nem adhat, csak kaphat szerelmet. Sóvárogta ezt az érzést, mert anyjától ilyen neki nem jutott.

Négy éves koráig egy analfabéta öregasszony gondozta, anyanyelve helyett az ő kevert beszédéből leste el első, a primitív élethez szükséges szavakat. A külvárosi élet nyomorúságában nem juthatott neki babusgatás, a Mámá — pápá! kérést, követelést, könyörgést ösztönei sugallatára gyakorolta. Az öregasszony minden jósága kimerült a gyermek etetésében, az ennivaló előteremtésében, a mindennapi létszükségletéhez való beszerzésében. És amikor, mint a Magdival való testi kapcsolatkor is, megcsapta a szeretet érzése, nem érzett kielégülést, mert ez a kapcsolat sem hozta meg számára a szerelemet. Azt tanulta a prousti hősoktól, hogy a szerelem akkor születik, amikor elérése akadályba ütközik.

Az ember azért van, hogy leküzdje a szenvedést. Ennek tudati tehetetlenségünkben visszájára fordított formája, amikor másoknak okozott szenvedéssel szeretnénk magunkat észrevéttetni, szeretetére vágyva figyelmét felkelteni. Még a szadizmus is lehet visszájára fordított jószág. A gyermekkorból magunkkal cipelt erotikus vágyak tobzódhatnak bennünk a képzeletünk szülte ismeretlen vonzásában. A határtalan képzelet és a megismerés végessége közötti ellentmondás a szerelem beteljesülésének akadály, messzebbre terjed, mint a testi kívánság.

Ha a szerelem a féltékenységgel együtt születik, akkor a Magdival való kapcsolata nem az, mert zavarta, hogy mások is megtették azt, amit ő a hajnalodó utcán. Elképzelte, különféle eldugott helyeken, erdőszélen. Elutazott nagyszülők roz-

maring szagú lakásában látta Magdit valamelyik hirtelen kiszemelt fiúval, de nem érzett még enyhe irigységet sem.

Ha a szerelem szenvedés, akkor minden ilyen képzelethasító fájdalmat okozna. De jóleső fáradságon kívül mást nem érzett. Bambán bandukolt a központba vezető hosszú úton, az első troli éppen olyan üresen robogott el mellette, mint amilyennek önmagát gondolta, a másoknak talán új kezdetet jelentő, újesztendő első napjának szürke reggelén.

A főtér sarkán, miközben arra várt, hogy zöldre váltsón a lámpa, a zebra túloldalán mosolygó nőt látott. Szürke kabátja gallérján kis hódprém, feje fedetlen, szokatlanul nagy szeme, egész arca barátságosan vidám, csupa meleg ragyogás. Régi ismerőst, kedves barátot tüntetnek ki a nők ezzel a tekintettel. Néhány átke-lővel együtt várakozott a nő, pillantása kicsi zászló, amin ünnepien, kicsi szalagokként lengett valamiféle meleg érzelem, kíváncsi érdeklődés, elszánt akarat.

Mintha engem nézne, villant agyába, de elkapta róla tekintetét. Ugyan, mit nézhet rajtam!, gondolta szórakozottan.

Jenő, miközben elnyomott egy fáradságból vagy unalomból kelt ásítást, látta, hogy az utca szemközti oldalán a lány egymaga áll, a stoplámpa zöld színére várva.

Engem néz, döbönt rá, és amikor tekintete újra találkozott a békességesen borjúszemű nővel, esetlenül vizsonozta széles mosolyát. Földbe gyökerezett láb-bal állt, bénultan bámult. Közben zöldre váltott a lámpa, a nő lassan átjött az úton, megállt előtte, és kérdően nézett rá. Nem szólt, de Jenő hallani vélte, hogy azt kérdi: Mizujs? No, hogyityegafityeg?

Te vagy az, mondta és kérdezte egyszerre, mert csak akkor ismerte fel nagy kíváncsi szemérről Mártát, akivel ugyancsak táncolt az éjjel a szilveszteri bulin.

Merre jársz, Márta? Ugye te Márta vagy?

Persze, mondta Márta továbbra is olyan vidáman, olyan anyásan mosolyogva, amitől a legridegebb férfiak is kezes báránnyá válnak, indulatos kamaszokból szelíd és céltudatos udvarlókká, s elbódultan, megfélekedve minden jóindulatú figyelmeztetésről, angyalt látnak minden nőben.

Pirosra váltott a lámpa. Nézték egymást ráérősen.

Merre laksz?

A 3-assal megyek a végállomásig.

Elkísérhetlek a buszállomásig?

Márta nevetett.

A buszállomás húszméternyire volt.

Milyen rózsaszínű, mondta Jenő magában, miközben megindultak a buszállomás felé, és homályos, megfogalmazhatatlan erotikus érzések környékezték, amikor a lány széles mosolyakor enyhén pirosító felsőajka alatt kivillant friss hússzínű ínyét nézte. Nagy meleg-barna szemeket látott az egyszerű, szarukeretes szemüveg mögött. Közepesen hosszúkas orr, régi történelemtényekben szereplő nagyasszonyokhoz hasonló fehérréparc, karcsú nyakán előnyösen mutató, fejte-

---

---

tőre fésült gesztenyebarna haj. Tejfehér arcbőre, közepén szögletesre faragott finom orrcimpák. Egyenes, csipetnyi büszkeséggel kialakított fejtartása a római kori márványszobrokat jutatta eszébe.

Kariatidákhoz hasonlóan rajta sem látszik fáradtság...

Tisztelettel szemlélte. Le a kalappal az előtt a nő előtt, aki, az átmulatott éjszaka után, ilyen bámulni valóan és örökérvényűen, karcolatlan egészségét egyben felmutatni képesen szép. A kikezdhethetlen állandóság vágyával pásztázta Mártát, miközben a 3-as buszra vártak.

De a busz nem jött. Nem késett. Egyszerűen nem jött. Azon a napon, akár csak az előző és az elkövetkező évtizedekben, abban a városban és abban az országban nem úgy mentek a dolgok, ahogyan az elvárható volt, tehát miért éppen a buszjáratokkal történt volna kivétel.

Sétáljunk, ajánlotta Mártának, és a főtéri templom mellett elhaladva átvágtak a téren. Ünneplő ruhás, maradék polgári szokásaikat féltve őrző öregek óvatosan lépkedve igyekeztek a reggeli misére.

Az úttesten átvágva önkéntelen mozdulattal kézen fogta Mártát. Az éjszakai friss havat jéggé taposták a gépkocsik, síkos, néhol üvegfényes volt az út. Márta széles, egyáltalán nem nőies kezén lila körömlakk ágaskodott, erős hüvelykujján félig már kopott volt a körömdísz.

Ezzel szórakoztunk az este, magyarázta Márta. Napokig kaparhatom, amíg megszabadulok tőle...

A szolgálatos gyógyszertár előtt jártak.

Ide bemegyünk, szólta Jenő, határozottan.

Márta szemöldökét felvonva, sajnálkozva kérdezte: Fáj a fejed?

Igen, hagyta rá, és elsütötte a baráti társaságokban humorosnak vélt mondást: Az ember legnagyobb baja, ha a saját feje fáj!

Márta illedelmesen mosolygott. Arra gondolt, hogy azok a férfiak elviselhetőbbek, akik képesek vagy legalább is igyekeznek szellemesen vidám párbeszédet kezdeményezni.

A patikában kozmetikai cikkek is voltak: kis üveg lakkoldót és vattát vásárolt.

A kirakat előtt várakozó Márta engedelmesen, szép sorjában a Jenő tenyerébe fektette ujjait. Nagy igyekezettel törölték a lila pacnikat, amelyek alól rendre előbukkant Márta körömház alatti, rózsaszínű húsának színe.

Ilyen kívánatos lehet a szeméremajkai mögötti titkos világ is, villant át Jenőn a megmagyarázhatatlanul korán kelt vágy.

Márta nagykabátjához illő kis fekete táskájába rakta a megmaradt lakkoldót és a vattát. A fiú vidám csevegése olyannyira szórakoztatta, hogy nem érzett fáradtságot. Kényelmesen sétáltak a dombra kapaszkodó utcákon, ahol a második világháború előtti magyar időben szigorúan rendezett, egyenes utcákban korszerű családi házak sorakoztak. A házak előtt, a többnyire sima fémkerítés mögött kiskert, a kaputól cementjárda vezet a néhány lépcsős bejáratokig.

A Mártáék háza előtt fejmagasságig érő, zöldre festett, szegényes léckerítés húzódott. A kiskapu mellett két fenyőfa igyekezett az égig érni. Frissen sepert járda vezetett az üveges bejárati ajtó előtti lépcsőig. Márta táskájában kotorászott, jó ideig nem találta a kapukulcsot.

Apám korán kelő. Látom, végzett már a ház körüli sepréssel, de lehet, hogy visszafeküdt, ezért nem csengetek, magyarázta Márta.

Miután kaput nyitott, ráérősen álldogáltak egy darabig, nézték egymást. Kíváncsi pillantásaikkal azokat az emlékezetes dolgokat keresték egymáson, amelyeket magukkal vihetnének, hogy kellemes együttlétüket meghosszabbítsák az emlékezés perceiben.

Hol láttam ezt a nőt?

Nézte Márta telt madonnaarcát, nagykabát alatt feszülő teltkarcsú termetét, és megmagyarázhatatlanul a Gömböc jutott eszébe Maupassant novellájából. Elhessegette a Mártára sehogy sem illő kokott jelzőt. Az ember azt lát, amit akar. És olykor a fehéret is feketének látja. Esetleg fordítva. Attól függően, hogy abban a pillanatban mi a jó neki. A száz évvel korábbi beteges korban, a naturalizmus valóságfelmutató szellemében fogant novellában, a menekülő előkelő társágba csöppent hősnő kényes szolgálatát követően egyszerre vált megvetetté és megdicsőültté. Jenő nem értette, hogy Márta termete, vidám tekintete miért juttatta eszébe ezt a regénybeli párizsi lányt?

Megérzés?

A megérzés olyan, mint ködös autópályán az előttünk haladó gépkocsi hirtelen felizzó féklámpája. Ha nem figyelünk rá, könnyen beleszaladunk a végzetesbe.

Szívesen látunk morzsára... Holnap tartjuk. Nálunk lesz, mert a Nusi szülei csak egy estét vállaltak. Egy esténél többet az én szüleim sem bírnak ki...

Köszönte a meghívást, és érzéseibe gabalyodottan kézcsókkal búcsúzott.

Ezt rögtön megbánta.

Mi a fenének majmolom az ilyen polgári ceremóniát?! Utálatos romantikus regényhősnek érezte magát, aki a kisasszony kesztyűjéből kikandikáló, halványkék eres csukló mezítelen foltját lázas ajakkal keresve, paradicsomi gyönyört színeszkedik.

Holnap!, intett búcsút Mártának. A város másik végébe tartó, hosszú úton dühös második énjével vitatkozott, hogy mi a fenének pocsékolt el ismét drága órákat, értékes időt már fiatalkorában a szükségesnél rövidebbnek képzelte életéből.

